

ALL OVER
acts of love

HANNAH VAN WIERINGEN

Ander werk van Hannah van Wieringen

POËZIE

hier kijken we naar

TONEEL

*Mahler & Kokoschka
Als vrouwen vrienden zijn*

PROZA

*De kermis van Gravezuid
Prijs de dag voordat de avond valt*

KRITIEK

nrc.nl

I HERFST

Kay
EL

kunnen gespeeld worden door iedereen die verliefd op
elkaar zou kunnen worden.

In een koffiebar
(ergens in de namiddag)

Kay:
(boek opengeslagen op schoot ‘Waar kunnen we landen, politieke oriëntatie in het Nieuwe Klimaatregime’ van Bruno Latour, in telefoon)

—Nee. Het is andersóm. Ik snap niet waarom we het nog over iets ánders hebben. Het klimaat is het enige onderwerp. Nee, alles zou er over moeten gaan. Ja noem het onaantrekkelijk, of monomaan, maar het is juist, nee, als begin, het startpunt, de rest zou daaruit voort moeten komen, ik— (luistert) Nee, dat probeer ik te vertellen, ik had een rare dag. Ik had willen werken. Maar ik ging even koffie halen en wat lezen, ik ging zitten en ik ben nooit meer van m’n plek gekomen. (luistert) Nee, die in de haven. Ik zat gewoon over het water uit te kijken en— Ik voel me zo licht. (luistert) Ja natuurlijk heb ik iets gegeten. Ik bedoel niet— Ik werd gewoon, ja denk ik hè, een kort ogenblik doorschijnend. Dit klinkt *superweird*, dat snap ik ook wel. Hoe zeg ik het nou. Ik had zo’n moment dat je door alles heen kan kijken. Dat je het ziet. Even. Alles. (luistert) Lucide ja. Ik keek over het water, nou, nog steeds trouwens en ik zag wat mogelijk was. Dat het kapot kan maken, de woede en de destructie ervan. En ik zag ook, alsof het zich gelijktijdig afspeelde, dat het alles kan dragen, aan elkaar maakt, de grote positieve kracht ervan. Dus eigenlijk de dubbele kracht. Van de mogelijkheden. (luistert) Ja, van water ja, maar het leek een — (luistert) Nee, de tijd liep door elkaar als het ware. Alsof ik er—, hè, het is veel makkelijker om lucide te zijn in je eentje.

(luistert) Heel concreet? Nou, concreet zag ik bijvoorbeeld heel scherp hoe wij hier, op dit punt in de eeuw, op. Wat is het [26 oktober 2019] hoe schuldig we ons voelen. Heel de tijd, de hele dag, toch, jij toch ook? Dat je de auto hebt genomen, dat je gister vlees hebt gegeten. Dat je bent gaan vliegen, dat je niet korter doucht, dat je überhaupt nog doucht. Dat je grote bedrijven dingen laat bezorgen. Dat je geen elektrische auto kunt betalen, dat je eigenlijk te arm bent voor de klimaatverandering. Dat je niets doet aan de sociale cohesie in de buurt. Maar dat je er niet aan moet denken als dat betekent dat je met de buurvrouw— (luistert) Nee, ik zag óns. Westerse mensen, ons geratel. Hoe we onszelf kwellen. Ik wilde— Ik wou dat, dat dat ophield. Omdat we beter, nee, omdat we gaan zien. Dat we zelf nieuwe, betere mogelijkheden zijn, zien. Oh, dit klinkt echt heel erg *out of character* hè. Maar ik wist zeker— ik zag opeens dat het van het allergrootste belang is— Jammaar nu ga ik iets zeggen op een manier die je niet van me gewend bent. Ik ben dit zelf niet gewend. Maar er is iets verschoven, (*wijst op hoofd*) hier, of nee hier. (*wijst op hart*) Of nog lager. *Anyway*. Het is van het allergrootste belang voor het voortbestaan van de wereld met mensen erin om je niet schuldig te voelen. (luistert) Ja, maar ik bèn ernstig. (luistert) Hoe? Ja. Hoe. Ik ben dus geneigd om te zeggen dat het iets met liefde te maken heeft. (luistert) Ja, liefde. (luistert) Als jij dat religieus wil noemen, ik vind het goed. Ja. (*lacht*) Deze tijden vragen inderdaad om nieuwe Messiassen, nou wie weet. Er is toch ook die wetenschapper die schrijft over ons alsof we allemaal al dood zijn? Dat dit allemaal tijd is die niet meer bestaat. (luistert) Nee, ik zeg dat niet. Ik zeg juist— Ik weet

EL:
Wat?

Kay:
Dit is om zoveel redenen zo duizend ongepast.

EL:
Nou, ik—

Kay:
Gaat het! Ik ken je niet eens!

EL:
Het is toch vrolijk.

Kay:
(vindt een beetje van wel) Nee.

EL:
Ik denk wel dat ik jou ken.

Kay:
Stop.

EL:
Wat?

Kay:
Ik weet wat je doet.

EL:
Ik doe niks.

Kay:
Neenee. Sjesus hee. Ik zit hier gewoon. Praat je altijd zo, alsof je mensen al jaren kent, dat doen psychopaten ook, wist je dat?

EL:
Was dat je verkering?

Kay:
Misschien. Ben jij een psychopaat?

EL:
Misschien. (*wijst op boek*) 'Waar kunnen we landen, politieke oriëntatie in het Nieuwe Klimaat regime?' Vrolijke titel.

Kay:
Wat lees jij, de Donald Duck?

EL:
Kom je hier vaker?

Kay:
Hou je nou op. Heb jij versier-Gilles de la Tourette ofzo?

EL:
Ja maar is het zo?

Kay:
Ik ga nu gewoon lezen hoor. Jij bent te erg.

EL:
En? Waar kunnen we landen?

Kay:
Zeg ik niet.

EL:
Of was het je ex?

Kay:
Zeg ik niet.

EL:
Wil je —

Kay:
—Hee. Vreemde. Onbekende in koffiebar. Stilte is ook iets, hè.

EL:
Ja.

(even stil)

Weet ik.
Maar.
Ik kom net van een, van een begrafenis.

Kay:
(schrikt) Oh. Dat spijt me.

EL:
De sterfelijkheid en het weer, als dat de mensen niet samenbrengt weet ik het ook niet meer. O. Raar rijmpje.

Kay:
Het spijt me. Wil je—

EL:
—Weet je wat zo gek was? Ik vond het zo gek.

Kay:
Wat?

EL:
Dat ze er zelf niet was, op haar begrafenis.

Kay:
(zacht, getroffen) Ach.

EL:
Ze was ziek. Al een tijdje. Oud, ‘ze mocht gaan’, enzo, dat was misschien zo. Maar. Niet, natuurlijk, ze mocht helemaal nergens heen, ze moest hier blijven en haar hele zijn niet, ja weet ik niet, meenemen.

Kay:
Hm.

EL:
Ik weet helemaal niet hoe ik het moet bewaren.

Kay:
Wat?

EL:
Wie ze was, waarin, een verhaal? Hoe passen mensen nu in verhalen? Je vertelt meer niet dan wel. Ook. Nee

ook, omdat. Er een einde is. Ik kan helemaal niet tegen eendes. Ik ben beter met beginnen.

(stilte die valt)

Oh. Dat was misschien echt onwijs veel te veel allemaal.

Kay:

Hm, nee, of ja. Maar. Snap ik wel. Denk ik.

EL:

Ja?

Kay:

Misschien wel. Dat is ook met biografieën, dan ben je na de laatste bladzijdes zeker een halve dag van de leg, omdat het tóch allemaal weer met een sterfbed eindigt.

(stilte)

EL:

Ja.

(stilte)

EL:

Ik zeg ja, niet omdat ik het weet, maar omdat ik luister.

(stilte)

EL:

Je leest zeker veel hè. Biografieën. Enzo.

Kay:

Ik zat heel rustig, hier. Vandaag, eigenlijk best lang. Ik ben even, stilgevallen, niet vervelend, juist helder.

EL:

Okee.

(luisteren naar de stilte)

Kay:

De laatste keer dat ik op een begrafenis was heb ik me door de eerste de beste op de toiletten helemaal uit elkaar laten trekken, ik kreeg heel acute levenslust, drang, het moest, het leven moést, heel erg, eruit, ergens heen. Ik ruik nog die—

EL:

—Ja? Ik—. Oh. Bedoel je *(dat wij)*—

Kay:

(schaamt zich voor zijn merkwaardige openhartigheid)

—Nee! Tuurlijk niet. Ik wilde gewoon iets ver—

(stilte)

EL:

Ze—. Ik noemde haar meestal gekscherend ‘vaders.’ Dat paste, ze had iets zorgzaams zacht, iets beschermends.

Kay:

Okee.

ALL OVER
acts of love

copyright © 2019 Hannah van Wieringen
uitgegeven in eigen beheer
omslag en binnenwerk Jeroen Wollaars
afbeelding omslag uit *Mollusques vivants et fossiles*,
Gide et cie., Parijs 1845

Eerste druk oktober 2019

ALL OVER - acts of love ging op 25 oktober 2019 in première bij Toneelgroep Oostpool i.s.m. ICK Amsterdam in Theater de Meervaart Amsterdam. De gespeelde tekst kan iets afwijken van de gedrukte tekst.

regie Marcus Azzini | choreografie Emio Greco en Pieter C. Scholten | dans o.a. Beatrice Cardone, Denis Bruno, Arad Inbar, Edward Lloyd, Isaiah Wilsson en Siva Canbazoglu | spel Ludwig Bindervoet en Kendrick Etmon | dramaturgie Jesse Vanhoeck en Madelon Kooijman | scenografie Theun Mosk | kostuums Clifford Portier

www.hannahvanwieringen.nl